

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 643/2016
08.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари предлагача С.В.С. из С., чији је пуномоћник С.П., адвокат из С., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Смедереву Р4 И бр.108/15 од 10.12.2015. године, у седници одржаној 08.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба предлагача, па се **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Смедереву Р4 И бр.108/15 од 10.12.2015. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Смедереву Р4 И бр.108/15 од 10.12.2015. године, одбијен је, као неоснован, захтев предлагача којим је тражила да се утврди да јој је повређено право на суђење у разумном року у поступку пред Основним судом у Смедереву И 267/15.

Против наведеног решења, предлагач је благовремено изјавила жалбу због битне повреде одредаба поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу члана 8б став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр.116/08, ...101/13), Врховни касациони суд је испитао побијано решење, применом члана 386. у вези члана 402. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, ...55/14), на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ бр. 25/82... „Службени гласник РС“ бр. 46/95, ... 55/14), на чију примену упућује члан 8в. Закона о уређењу судова, па је нашао да је жалба неоснована.

У поступку доношења ожалбеног решења, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које се у поступку по жалби пази по службеној дужности.

Одлучујући о захтеву предлагача, Виши суд у Смедереву је прибавио списе Основног суда у Смедереву И 267/15, па је увидом у исте утврдио да је предлагач, као извршни поверилац, 05.02.2015. године поднела Основном

суду у Смедереву, предлог за извршење на основу извршне исправе (правноснажне пресуда Првог основног суда у Београду), против извршног дужника Републике Србије, Министарства правде, ради наплате новчане тражбине. Предлог за извршење усвојен је решењем од 15.04.2015. године, а 30.09.2015. године предмет је достављен НБС, Одсеку за принудну наплату у Крагујевцу, ради спровођења извршења. Виши суд у Смедереву је утврдио и остале радње предузете у наведеном извршном поступку, које су наведене у образложењу побијане одлуке, као и да овај извршни поступак није окончан до подношења захтева за заштиту права на суђење у разумном року, поднетом 20.10.2015. године.

Врховни касациони суд налази да је Виши суд у Смедереву, правилном анализом дужине трајања поступка, као и предузимањем процесних радњи од стране суда, као и понашање извршног повериоца, овде предлагача, у тој правној ствари, правилно оценио да у конкретном случају није дошло до повреде права на суђење у разумном року.

Наиме, према члану 32. став 1. Устава Републике Србије свако има право да му независтан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка као и о оптужбама против њега. Према члану 8в. Закона о изменама и допунама Закона о уређењу судова, на поступак за заштиту права на суђење у разумном року сходно се примењују одредбе које регулишу ванпарнични поступак. Закон о ванпарничном поступку у члану 30. став 2. упућује на сходну примену Закона о парничном поступку, чланом 10. прописује да странка има право да суд одлучи о њеним захтевима и предлозима у разумном року, да поступак спроведе без одуговлачења, а у складу са претходно одређеним временским оквиром за предузимање парничних радњи и са што мање трошкова.

Разумна дужина трајања судског поступка представља оптимално потребно време да се одлучи о праву странке које је спорно, да би се неизвесност отклонила, а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада или не, чиме се обезбеђује и правна сигурност странака. Међутим, оптимално потребно време за окончање поступка је релативна категорија, која се процењује у сваком конкретном случају на основу околности које се тичу сложености чињеничних и правних питања у судском поступку, понашања подносиоца захтева за заштиту права на суђење у разумном року, поступања суда, природе захтева односно значаја предмета спора за подносиоца захтева.

С обзиром на наведене критеријуме, Виши суд је утврдио да је у наведеном предмету првостепени суд активно поступао и предузео је све потребне мере како би се овај извршни поступак окончао у што краћем року, а да се период трајања овог извршног поступка од подношења предлога за извршење – 05.02.2015. године, до подношења захтева за заштиту права на суђење у разумном року – 20.10.2015. године, не може сматрати неразумним трајањем.

Врховни касациони суд налази да Виши суд у Београду правилно закључује да нема основа за закључак да се ради о повреди права предлагача на суђење у разумном року, те да је захтев правилно одбијен, као неоснован, па је на

основу изнетог, применом члана 401. став 2. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**